

INKERILÄISET

JA

PRESIDENTIN OMATUNTO

ANTTI BLÅFIELD KUVAT JUHA-PEKKA LAAKIO

Huhtikuun 10. päivänä 1990 tasavallan presidentti **Mauno Koivisto** piti tiedotuspäivän. Ensimmäinen hän oli tentittävänä ulkomaantoimittajien yhdistyksen tilaisuudessa Helsingin Katajankallalla, ja sen jälkeen hän asettui television haastateltavaksi.

Suomen suhde Baltian maihin ja Karjalan palautus olivat päivän päällimmäiset aiheet. Mutta esiin nousi myös kysymys, miten tulisi suhtautua inkeriläisiin, joita oli alkanut tihkua Suomeen.

”Inkeriläiset ovat suomalaisia. Heidän esi-isänsä ovat Ruotsin vallan toimesta aikoinaan sille alueelle siirrettyjä ja he ovat siellä monia kokeneet”, Koivisto vastasi. Tällä perusteella inkeriläisiä voitiin hänen mielestään pitää paluumuuttajina.

Presidentin lausunto ei heti noussut otsikoihin, sillä tiedotusvälineitä kiinnostivat enemmän Karjala-keskustelu ja Baltian vaikea tilanne. Moskovan suhteet erityisesti Liettuaan olivat tuolloin alkaneet kärjistyä.

Viranomaiset kuitenkin ottivat presidentin lausunnon heti todesta. Inkeriläisille avattiin ovet Suomeen. Nyt tiedetään, mihin presidentin haastattelulausunto johti. Noin 20 000 inkeriläistä on muuttanut Suomeen.

Nyt presidentti Mauno Koivisto on myös valmis ensimmäisen kerran julkisuudessa pohtimaan kannanottonsa lähtökohtia.

Työhuoneessaan Suomen Pankin tiloissa hän käy läpi historian tapahtumia ja omaa ajatteluaan. Työhuone on sisustettu askeettisesti: työpöytä, työtuoli, pieni lisäpöytä, jonka ääressä on kaksi tuolia, iso arkistokaappi, kopiokone, seinillä muutama grafiikanlehti ja poliittinen pila-piirros presidenttivuosilta. Mauno Koivisto on huolellisesti valmistautunut tekemään selkoa kannanottonsa taustoista. Asiat ovat hänellä järjestyksessä ruskeasta voimaperistä taitetuissa kansioissa.

Kun Koivisto pohtii lausuntoaan ja siitä elämään jää-

Presidentti Mauno Koiviston

lausunto avasi inkeriläisille

ovet Suomeen

yhdeksän vuotta sitten.

Nyt Mauno Koivisto

selvittää, miksi hän lämpeni

yhdelle kansanryhmälle.

neitä tulkintoja, hän ei välttämättä tunnista niitä omikseen. On muun muassa sanottu, että Koivisto vetosi Suomen kunnianvelkaan inkeriläisille.

”En muista, että olisin koskaan käyttänyt tätä ilmaisua”, hän sanoo. ”Olen sanonut omalta osaltani, että minulla on ollut huono omatunto.”

Kun Mauno Koivisto puhuu inkeriläisistä, hän puhuu ”kansansirpaleesta, joka on lyöty hajalle”. Mauno Koiviston sukupolvelle inkeriläisten kohtalo on ollut kipeä asia.

Vuonna 1923 syntynyt Koivisto kuuli ensimmäisen kerran inkeriläisten vaiheista kansakoulussa. Heimoaate eli tuolloin Suomessa vahvana. Heimoaate koostui yhteyksiä Suomen ulkopuolella, erityisesti itärajan tuntumassa asuviin suomalaisiin ja suomensukuisiin kansoihin, joiden kohtaloihin eläydyttiin syvästi. Yhteydet Viroon olivat läheiset.

”Meillä oli koulun laulunopettajana intomiainen

heimoaateen mies, joka mahdollisesti oli inkeriläinen, ja me lauloimme, niin kuin kouluissa silloin laulettiin: *Käy Suomenlahdella myrskyt ja laajat Laatokan veet, ne hallovat Suomea suurta ja pirstovat kansaa sen.*”

Suomi ja Neuvosto-Venäjä olivat allekirjoittaneet 1921 Tarton rauhansopimuksen, jossa vedettiin Suomen ja Neuvosto-Venäjän raja. Siinä sovittiin myös useista muista asioista: suomalaiset alukset saivat vapaan kauttakulkuoikeuden Nevaa pitkin Suomenlahdelta Laatokalle, Itä-Karjalan ja Inkerin suomalaisille luvattiin itsehallinto.

Venäjällä oli vielä sisällissota käynnissä ja siksi bolševikkihallitus oli halukas nopeasti tekemään Suomen kanssa rauhan.

Sopimusta arvoiteltiin Suomessa ankarasti. Katsottiin, että Suomi ei ollut käyttänyt täysimääräisesti hyväkseen Venäjän heikkoutta. Olisi pitänyt ottaa enemmän.

”Aina 1930-luvulle asti puhuttiin Tarton häpeärauhasta, jolloin kysymys on, että mitä vielä olisi pitänyt saada.”

Mauno Koivisto muistuttaa mieliin noihin aikoihin paljon siteeratun Eino Leinon runon ”Karjalan kannas”, joka kuvaa vuosisadan alun ja myöhemmän ajan kansalaismielipidettä: *Karjalan kannas on vaikein paikka, / Karjalan kannas on kunniaipaikka / taistella Euroopan silmien alla, / vastata sortohon vapautumalla, / kilpenä torjua, kalpana estää, / Uusikirkko seisoo, Kivennapa kestää, / Metsäpirtti auttaa, Rautu on rautaa, / vielä ei kaiveta Karjalan hautaa, / Karjalan kannas on teidän, / Karjalan kannas on meidän!*

Kun tarkastellaan suomalaisten ratkaisuja Tarton rauhansopimuksen yhteydessä, niin ne olivat hyvin suuren paineen alla tehtyjä. Suomessa oli voimakas kansallinen liike: ei tuumaakaan. Sopimus syntyi, kun Venäjä oli hyvin heikoilla ja se joutui hyväksymään sellaisia asioita, joihin se ei olisi millään halunnut sitoutua.”

”Suomi vaati, että rauhansopimuksen yhteydessä sovitaan muun muassa inkeriläisten asemasta. Enin mihin Neuvosto-Venäjä silloin suostui, oli, että rauhansopi-

muksen yhteydessä he antoivat yksipuolisen vakuutuksen, joka liitettiin rauhansopimusasiakirjoihin.” Vakuutuksessaan venäläinen valtuuskunta lupasi, että muun muassa inkeriläisten itsemääräämisoikeus ja uskonvapaus turvataan.

Näin Suomi vaikutti Inkerin kansan kohtaloihin, mutta Koiviston näkemyksen mukaan toisella tavalla kuin kuviteltiin.

”Itsenäistynyt Suomi pyrki rauhansopimuksen yhteydessä saamaan holhoajan aseman, joka oli kuitenkin hyvin kaksiteräinen. Suomi ei pystynyt asiassa rauhansopimuksen jälkeen mitään tekemään, mutta se, että inkeriläisillä – neuvostokansalaisilla – todettiin olevan lojaliteetti ulkomaihin, ilmeisesti vain pahensi heidän asemaansa.”

Inkeriläisten asemaa vaikeutti myös Inkerin sijainti Pietarin ympärillä Suomen ja Viron rajojen läheisyydessä.

”Bolshevikit tiesivät rajayhteyksien merkityksen. He olivat todenneet, miten maanalaiset yhteydet suomalaisten kesken olivat toimineet heidän eduksensa ennen vallankumousta. Kun Suomella oli ollut autonomia ja raja oli ollut hyvin lähellä pääkaupunkia Pietaria, Leninkin oli saanut turvaa Suomessa.”

Josif Stalin aloitti 1920-luvun lopussa Neuvostoliitossa vainojen ajan. Ensín hyökättiin itsenäisiä talonpoikia vastaan. Sitten terrori laajeni, muun muassa Itä-Karjalassa ja Inkerissä asuviin suomalaisiin. Inkeriläiset kokivat vainot alusta alkaen.

”Kun kävin kansakoulua, alkoi inkeriläisten ensimmäinen vaino”, Koivisto sanoo.

Vaino lähti liikkeelle maatalouden kollektivisoinnista. ”Inkerinmaan suomalaiset olivat suhteellisen hyvin toimeentulevia, ja he vastustivat tilojensa liittämistä

kolhooseihin. Näin heistä tuli kulakkeja.” Neuvostopropagandan mukaan kaikki itsenäiset talonpojat olivat kulakkeja, kollektivisointia vastustavia suurtilallisia, jotka piti likvidoida.

Arviolta 18 000 inkeriläistä karkotettiin vuosina 1930–31 Kuolan niemimaalle ja Keski-Aasiaan.

”Vainon toinen vaihe alkoi vuonna 1937. Tuolloin alettiin tyhjentää Inkerinmaata, joka oli raja-alueita. Kun Moskova vastasi puhdistettavien kiintiöt, niin niitä sitten vielä ylitettiin paikan päällä. Näin tuhohtavien määrä nousi suuremmaksi kuin Moskovassa oli määrätty.”

Uhrien tarkkaa määrää ei tiedetä vielä. Pelkästään Levasovskaja pustos-nimiseen salaiseen kalmistoon Pietarin lähellä on haudattua 40 000 ihmistä, heistä 13 000 on inkerinsuomalaisia, kertoo Leo Suni *Itämerensuomalaiset*-kirjassa. Suomenkielinen opetus Inkerin kouluissa kiellettiin, ja kaikki kansalliset koulut lakkautettiin. Suomalainen luterilainen kirkko kiellettiin. Ne, joita ei ammuttu, karkotettiin Kazakstaniin.

Vainon kolmas vaihe alkoi, kun Leningrad oli jo saarroksissa. Keväällä 1942 karkotettiin Leningradin ja Suomen rajan väliseltä alueelta noin 30 000 inkeriläistä Laatokan jään ylitse Siperiaan. ”Heitä ei ammuttu paikan päällä, vaan heidät evakuoitiin, vaikka muutoin oli tietyksi suuri tarve evakuoita venäläisiä.”

Kesäkuussa 1941 Saksa hyökkäsi Neuvostoliittoon, ja pian sen jälkeen Suomi aloitti oman hyökkäyksensä. Saksalaiset etenivät nopeasti, ja jo samana vuonna Saksa sai haltuunsa Inkerinmaan länsiosan. Vuonna 1942 Saksa ja Suomi sopivat, että tuolla alueella asuneet inkeriläiset evakuoitetaan Suomeen. Noin 62 000 ihmistä

siirrettiin vuosina 1943 ja 1944 Viron kautta Suomeen. Syyskuussa 1944 Suomi irrottautui sodasta.

”Välirauhansopimuksessa Suomi sitoutui palauttamaan Suomeen siirtyneet inkeriläiset Neuvostoliittoon, tarkkaan ottaen kuitenkin vain ne, jotka oli väkisin Suomeen tuotu.”

Useimmat palasivat. Vuodenvaihteessa 1944–45 noin 55 000 inkeriläistä lastattiin 81 junaan, jotka kuljettivat heidät valtakunnanrajalle.

”Heidän olisi pitänyt sopimuksen mukaan päästä takaisin kotiin. Mutta kun he olivat tulleet rajan ylitse, niin ilmoitettiin, että Inkeriin ei mennä, ja heidät hajotettiin eri puolille Venäjää”, Koivisto sanoo.

”Kun he lähtivät Suomesta, heillä oli mukana pienkarjaa, ja he pyrkivät saamaan itsenäisen aseman. Sijoituspaikoissaan he eivät halunneet liittyä kolhoosiin. Osa meni myöhemmin Itä-Karjalaan, jonne paikallinen puoluejohtaja Gennadi Kuprianov halusi suomensukuisia koota. Myöhemmin se laskettiin sitten hänelle synniksi.”

Mauno Koivistoa askarruttaa Suomeen vuonna 1943 evakuoitujen ja Neuvostoliittoon palanneiden inkeriläisten kohtelu. Miten paljon palattiin vapaaehtoisesti, miten paljon painostettiin?

”Oliko katsottava, että nämä inkeriläiset olivat Suomeen väkisin tuotuja? Nousee kysymys, myötävaikuttivatko suomalaiset viranomaiset menettelyyn, joka meni yli välirauhansopimuksen kirjaimen? Tämä on edelleen arka asia.”

Monet niistä inkeriläisistä, jotka eivät uskaltaneet jäädä Suomeen, vaan pakenivat täältä Ruotsin kautta länteen.

Sotien jälkeen Mauno Koivistolle avautui henkilökohtainen näkökulma inkeriläisten vaiheisiin.

”Asuin kesän 1950 Kurvisen perheen alivuokralaisena Turussa. He olivat Leningradin länsipuolelta Suomeen tulleita, ja he olivat Suomeen jääneet. He olivat rakentaneet omakotitalon, joka oli osin vielä kesken.”

”Heiltä minä kuulin inkeriläisten kohtaloista. Heillä oli käynyt oven takana koittamassa Neuvostoliiton lähetystön edustajia, että ’rodinu, rodinu’, ’synnyinmaahan, synnyinmaahan’, mutta he eivät olleet lähteneet. Heidän suhteensa ei ollut kuitenkaan ryhdytty minkäänlaisiin toimenpiteisiin.”

”Opin, että ainakin joku määrä inkeriläisiä jäi Suomeen. Tämä vahvistaa ajatusta, että ei ollut mitään sopimusta, johon olisi voinut vedota, vaan heitä käytiin vähän niin kuin maanittelemassa.”

Neuvostoliitto alkoi rakoilla liitoksissaan 1990-luvun taitteessa. Turistivisuumeilla Suomeen alkoi saapua inkeriläisiä töitä etsimään.

Kun presidentti Mauno Koivisto huhtikuussa 1990 sitten osallistui ulkomaantoimittajien yhdistyksen tilaisuuteen, hän käytti tilaisuutta hyväkseen ja lausui julki käsityksensä, miten inkeriläisiin tulisi suhtautua: he olivat suomalaisia ja siksi heihin tulisi suhtautua paluumuuttajina.

”Keskustelu lähti liikkeelle siitä, että työvoimaministeriössä puhuttiin – kun oli työvoimapulaa – että Inkeristä voitaisiin saada työvoimaa.”

”Minusta se oli väärä ajatus. Jos sieltä jotain väkeä tulisi, niin heidän omat tarpeensa tulisivat olemaan niin suuria, että heidän majoittamisensa vaatisi nettomääräisesti suomalaista työvoimaa. He tulisivat imemään itseensä työvoimaa, eivätkä luovuttamaan.”

”Kun otin asiaan kantaa, minulla oli

mielessä ihan muut ajatukset kuin työvoiman saanti.”

”Kun sen lausunnon esitin, minulla ei ollut mitään taloudellisia näkemyksiä; ei siitä, että Suomi hyötyisi tai että Suomi pahemmin kärsisikään.”

”Näkökohtani olivat enemmän moraalisia ja poliittisia. Mieleissäni oli ennen kaikkea se, että Tarton rauhassa itsenäistynyt Suomi oli pyrkinyt saamaan itselensä suojelijan aseman, vaikka Suomella ei ollut mitään mahdollisuuksia inkeriläisten etuja valvoo.”

”Tätä pohtiessa minulle on tullut mieleen – ja tämä liittyy myös keskusteluun, jota käytiin Baltian maiden itsenäistymiskehityksen yhteydessä –, että parempi on pittää odotukset kuin pittää lupaukset.”

Mauno Koivisto havaitsi, että inkeriläisten kohtaloihin oltiin yhä halukkaita vaikuttamaan, ja omista eduista lähtien.

Keväällä 1991 Koivisto tapasi Viron presidentin **Arnold Rüütelin** edustajan, joka esitti, että Leningradin ja Viron väliissä olevalle Inkerinmaalle pitäisi pyrkiä saamaan autonominen asema. Tarkoituksena oli luoda Viron ja Venäjän väliin jonkinlainen puskurivyöhyke.

”Sanoin, että ei missään nimessä, kun ajattelee, mitä kohtaloita inkeriläiset olivat joutuneet suomalaisuutensa takia kokemaan.”

Presidentin lausunnon jälkeen Suomen viranomaiset ryhtyivät kohtelemaan inkeriläisiä paluumuuttajina.

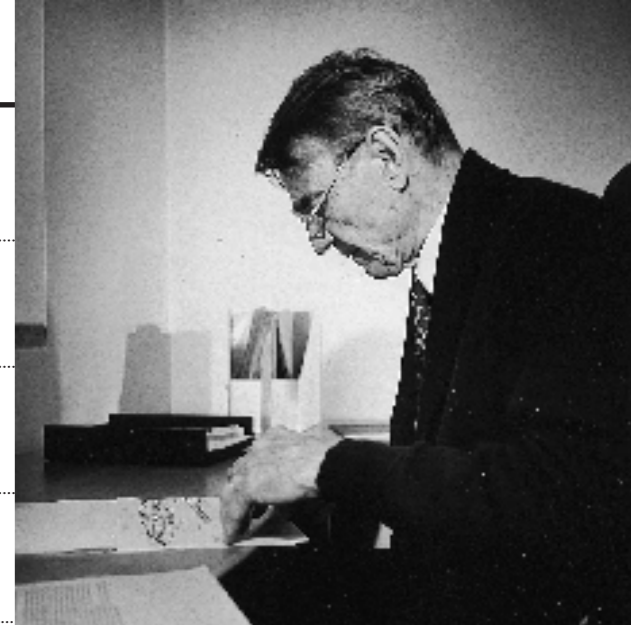
Paluumuuttaja-käsite tuli sosiaali- ja työvoimapolitiikkaan 1970-luvulla, kun Ruotsin suomalaisia ryhdyttiin houkuttelemaan takaisin Suomeen. Paluumuuttajaksi määriteltiin henkilö, joka on syntynyt Suomessa tai jonka vanhemmat ovat syntyneet Suomessa.

”Kun minä sen

lausunnon esitin,

minulla ei ollut mitään

taloudellisia näkemyksiä.”

Mauno Koivisto työhuoneessaan Suomen Pankissa 18.1.1999.

Inkeriläisten kohdalla viranomaiset otivat käyttöön väljemmät kriteerit. Aluksi riitti, että yksi isovanhemmista oli syntyperältään suomalainen. Myöhemmin kriteerejä kiristettiin: nyt täytyy vähintään kahden isovanhemman asiakirjoissa olla merkintä, että he ovat kansalaisuudeltaan suomalaisia.

”En usko, että minulla oli etukäteen lausuntoni vaikutuksista mitään täsmällistä käsitystä.”

”Ilmeisesti lausunnoni oli suuri vaikutus. Hiukan sitä itse hämmästelinkin, mutta olin oikeastaan aika tyytyväinen. On syytä olla tyytyväinen siihen tapaan, jolla asia on tullut hoidetuksi.”

”Mutta nyt, tästä eteenpäin on tarkkaan katsottava.”

”Tässä on nyt aikaa kulunut ja väkeä on tullut. Ilmeisesti on niin, että ne, jotka tulevat, ovat kasvavassa määrässä enemmän venäläisiä kuin suomalaisia. Tämän näkökohta täytyy ottaa huomioon.”

Mauno Koivistolle ei ole ollut yllätys,

että osalla inkeriläisistä on ollut vaikeuksia sopeutua Suomeen.

”Kun ulkomailta tulee tänne väkeä, jolla ei ole tiedossa työpaikkaa tai tehtävää, niin he ovat erällä tavalla tuomittuja toimeentuloon, ja siitä seuraa kielteisiä ilmiöitä.”

”Suomen työmarkkinoilla vaaditaan yhä enemmän valmiuksia. Kun meiltä meni aikoinaan väkeä Yhdysvaltoihin ja Kanadaan, niin siellä sanottiin vaan, että kirves käteen, mutta semmoisia töitä ei tehdä enää. Kun ruumiillisen työn osuus kaiken aikaa vähenee ja henkinen tietopanos kaiken aikaa kasvaa, se nostaa maahanmuuttajille kynnystä päästä työelämään.”

”Olen varoittanut sellaisten näkökohtien korostamisesta, että inkeriläisistä olisi Suomelle hyötyä. On erittäin epätodennäköistä, että heistä tulisi pitkään aikaan nettoantajia.”

”Mutta ennen kaikkea: tämä argumentti – että heistä olisi hyötyä – tarkoittaa

kääntäen sitä, että me pyrimme hyötyämään Venäjän heikkouden aikana. Varoittelemasta tällaisia argumentteja.”

Koivisto muistuttaa historian opetuksista. Ne on syytä pitää mielessä, myös silloin, kun puhutaan tämän päivän Venäjistä.

”Tämä tilanne muistuttaa sitä aikaa, jolloin Inkeriä Suomesta käsin asutettiin 1600-luvulla.”

”Se oli Venäjällä ’mutan’, suuren epävarmuuden, aikaa. Venäjä oli erittäin heikko ja Ruotsi-Suomi valtasi Inkerinmaan. Asutustoimintaa harjoitettiin siten, että ahdasmielinen luterilaisuus karkotti ortodokseja inkerikkoja pois Inkerinmaalta. Tilalle asutettiin protestanttisia suomalaisia.”

”Nyt on taas eräänlaisen ’mutan’ aika. Ja kun taas sanotaan, että ei ole osattu oikein käyttää tätä nopeasti ohimenevää aikaa hyväksi, niin pitää kysyä, eikö mitään ole opittu siitä, mitä ennen on tapahtunut.”

INKERIN HISTORIAA

300–600 jKr 500–700 800–1000 1200 1300 1500 1600 1700 1800 1900

Vatjalaiset tulivat, luultavasti Virosta. Vatjalaisten arvellaan olleen 800-luvulla perustamassa Venäjän valtakuntaa.

Ensimmäiset slaavilaiset heimot tulivat Inkerin eteläpuolelle.

Inkerikot erosivat karjalaisista omaksi ryhmäkseen ja saapuivat Inkeriin.

Inkerikot esiintyvät **1228** ensimmäisen kerran venäläisissä kronikoissa: kerrottiin, että he olivat novgorodilaisten kanssa torjumassa hämäläisten sotaretkää Laatokalle.

Inkeri joutui 1300-luvulla Novgorodin vaikutuspiiriin ja sen asukkaat kastettiin ortodoksisen uskon.

Ruotsi ja Venäjä kävivät 25-vuotisen sodan **1570–95**. Inkeri joutui monta kertaa taistelutantereeksi, ja suuri osa maasta autioitui. Täysinän rauhassa Inkeri palautettiin Venäjälle.

Ruotsi valloitti Inkerin uudestaan 1600-luvun alussa. Stolbovan rauhassa vuonna **1617** alue liitettiin Ruotsiin. Se alkoi asuttaa Inkerinmaata. Suomalaisia houkuteltiin sinne lupaamalla vapautuksia sotaväenotoista. Inkeriin muutti luterilaisia suomalaisia erityisesti Karjalan kannakselta ja Savosta.

Ruotsin ja Venäjän välillä käytiin ns. rupturisota **1656–58**. Ruonet katkeroituneet ortodoksit liittyivät hyökkääviin venäläisjoukkoihin. Kun venäläiset joutuivat vetäytymään, ortodoksit lähtivät koston pelossa Inkeristä. Suomalaisen osuus Inkerin väestöstä nousi 70 prosenttiin.

Suuri Pohjan sota alkoi **1700**. Sodan keskellä **1703** Pietari Suuri perusti Nevan suulle Pietarin kaupungin. Uudenkaupungin rauhassa **1712** Ruotsi menetti Inkerin. Pietarista tuli Venäjän pääkaupunki, ja Inkeri alkoi venäläistyä. **1750** venäläiset olivat jo enemmistö.

Inkerinsuomalaisten kansallinen herääminen alkoi **1800-luvun puolivälissä**. Perustettiin opettaja- ja lukkariseminaari, suomenkielisiä kansakouluja, suomenkielisiä sanomalehtiä.

Vuosina **1899–1913** järjestettiin kuusi kertaa yleisinkeriläiset laulujuhlat, jotka kokosivat tuhansia ihmisiä.

1922 bolshevikit olivat lyöneet vastustajansa kaikkialla.

Stalinin johdolla alettiin **1928** toteuttaa Neuvosto-Venäjän ensimmäistä viisivuotissuunnitelmaa. Maatalouden pakkokollektivisointi alkoi **1929**, ja inkeriläisiä talonpoikia alettiin karkottaa kotiseudultaan.

1934 Stalin vaati murskaamaan paikallisen nationalismin. Inkeriläisten joukko-siirrot alkoivat **1935**. Kahdessa vuodessa **27 000** inkeriläistä karkotettiin Kazakstaniin.

Inkerin koulut muutettiin **1937** venäjänkielisiksi ja suomenkieliset sanomalehdet lakkautettiin.

Julkinen uskonnonharjoittaminen kiellettiin **1938**.

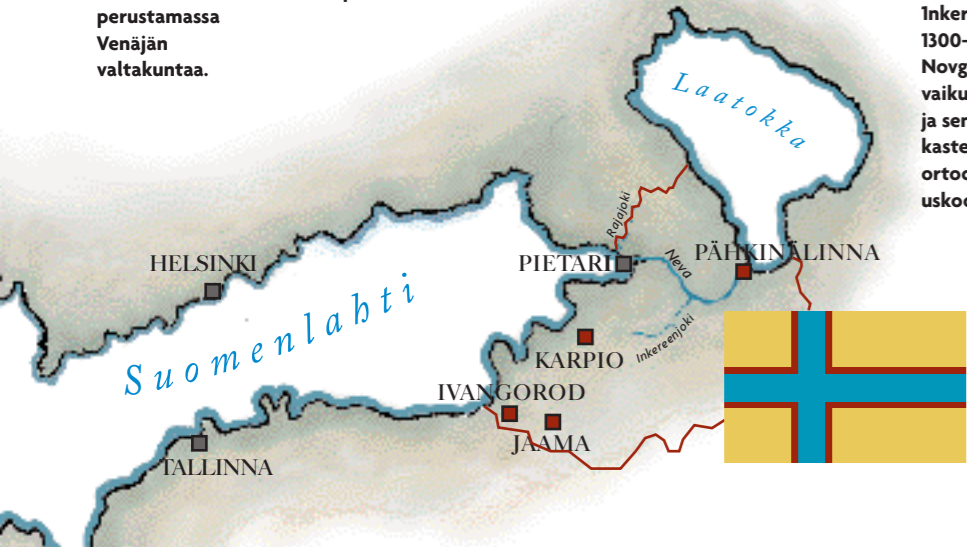
Saksan joukot vyöryivät **1941** läpi Inkerin länsiosan kohti Leningradia. Neuvostojohto määräsi inkeriläiset evakuoitavaksi saarretun Leningradin alueelta. Heidät siirrettiin Laatokan yli jäätietä pitkin edelleen Siperiaan.

Inkeriläiset siirrettiin **1934** Saksan miehittämästä Inkeristä Viron kautta Suomeen.

Suomi sitoutui **1944** välirauhansopimuksessa palauttamaan Neuvostoliittoon Suomeen ”väkisin tuodut” inkeriläiset. Useimmat palasivat.

Ensimmäiset inkeriläiset saivat palata Inkeriin **1956**.

1989 arvioitiin, että Inkerissä asui vajaat **20 000** suomalaista. Neuvosto-Karjalassa suomalaisia oli **18 000**, Virossa **17 000** ja muualla Neuvostoliitossa **12 000**. Inkerikkoja oli jäljellä enää **2 000**, vatjalaisia **67**.

INKERINMAA

Inkeri on saanut nimensä Nevaan laskevista Inkerenjoesta, joka on puolestaan saanut nimensä ruotsalaisesta prinsessa Ingegerdistä. Kiovan ruhtinas Jaroslav nai Ingegerdin vuonna 1019. Inkerin lippu otettiin käyttöön 1917. Sen mallina olivat pohjoismaiset ristiput, värit ovat Inkerin vaakunasta, joka on peräisin 1500-luvun lopulta. Lipun käyttö kiellettiin 1920.